

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **nezletilý V. D. Q. B.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. bytem „X“,
zastoupený zákonným zástupcem V. D. G.,
narozeným „X“, bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-95567-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-95567-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vnitřní, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 6. 2017, č. j. OAM-320-17/ZR-2017, jímž bylo podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 7. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu a jmenovanému stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vzhledem k okolnostem i nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Důvodem zrušení jeho povolení k trvalému pobytu ze strany správních orgánů byl jeho nepřetržitý pobyt mimo území České republiky po dobu přesahující 12 po sobě jdoucích měsíců, neboť se měl od srpna 2015 do 17. 1. 2017, tedy cca 16 měsíců, nacházet na území svého domovského státu. Jak však v průběhu řízení uvedl jako svědek otec žalobce, V. D. G., narozený „X“, s nímž nezletilý žalobce pobývá na území České republiky, důvodem dlouhodobého pobytu jmenovaného ve Vietnamské socialistické republice (dále jen „Vietnam“) bylo jeho onemocnění plicní virovou chorobou (zápalem plic), kdy uvedená nemoc se často vracela, celková doba léčby trvala cca 6 – 8 měsíců, a žalobce tak mohl zpět do České republiky přicestovat až cca 11 měsíců od poslední návštěvy lékaře. Uvedenou skutečnost žalobce považuje za závažný důvod, pro nějž nelze povolení k trvalému pobytu zrušit.
3. Přestože je žalobce zcela závislý na péči svých rodičů, kteří oba pobývají na území České republiky, správní orgány se okolnostmi jeho závažného onemocnění dostatečně a přezkoumatelně nezabývaly. Správní orgán I. stupně toliko konstatoval, že žalobcem předložená zdravotnická dokumentace neobsahuje žádné skutečnosti prokazující, že onemocnění jmenovaného bylo vážné, ačkoliv plicní virová choroba je závažnou chorobou již jen ze své podstaty, zvláště pokud k ní dochází chronicky. Zdravotní kniha sice neobsahovala podrobnosti o zdravotním stavu žalobce, svědčí však o tom, že se nemoc nedařilo léčit a její příznaky spočívající zejména ve vyčerpání organismu jej tížily po celou dobu jeho pobytu ve Vietnamu. Není přitom rozhodné, jak v napadeném rozhodnutí uváděl žalovaný, že žalobce nebyl v průběhu léčby hospitalizován, stejně tak není žalobce odpovědný za to, že ošetřující lékař do záznamu neuvedl veškeré relevantní údaje k jeho zdravotním potížím.
4. Dle žalobce je napadené rozhodnutí s ohledem na mimořádné okolnosti případu též nepřiměřené. Žalobce jako nezletilé dítě totiž nemohl jednak postup svých zákonných zástupců nijak ovlivnit, jednak v případě zrušení pobytového oprávnění by byl nucen v České republice přerušit školní docházku a jeden z jeho rodičů by musel její území opustit, aby o něj mohl osobně pečovat, přestože zde oba podnikají a mají vytvořeno veškeré zázemí. Nucený pobyt na území domovského státu za účelem vyřízení nové žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu by byl navíc spjat i se vznikem nadbytečných nákladů. To vše přitom za situace, kdy žalobce se svými rodiči již po řadu měsíců opětovně na území České republiky pobývá. Z uvedených důvodů hodnotí žalobce postup správních orgánů, dle jejichž právního názoru není nutné otázku přiměřenosti v daném případě zkoumat, za zcela formalistický a zcela v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 (dostupným na www.nssoud.cz), dle něhož je ve výjimečných případech nutno přiměřenost dopadů zamýšleného rozhodnutí hodnotit i tehdy, přestože nelze *de lege lata* aplikovat § 174a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o pobytu cizinců. Na výše uvedeném pak dle žalobce nemění ani závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39 (dostupném na www.nssoud.cz).

5. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy a s ohledem na absenci úvah k otázce přiměřenosti je rovněž nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že námitky žalobce hodnotí jako nedůvodné a v tomto smyslu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a přiložený správní spis. Dle něj žalobce v žalobě neuvádí žádnou relevantní argumentaci, která by rozhodnutí žalovaného zpochybnila. Ke konkrétním námitkám má pak za to, že žalobce řádně neprokázal závažnost důvodu nepřítomnosti na území České republiky, jeho tvrzení, že lékařská evidence byla vedena nedostatečně, je ničím nepodložené a účelové a kromě toho má jmenovaný ve smyslu § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců možnost požádat o vydání nového povolení k pobytu bez nutnosti splnění podmínek nepřetržitého pobytu na území, jako je tomu u jiných důvodů zrušení platnosti povolení.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů ode dne od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlížet toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k trvalému pobytu platného od 14. 2. 2011. Po zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z moci úřední ze strany správního orgánu I. stupně byl proveden výslech otce nezletilého, jenž dne 4. 4. 2017 uvedl, že žalobce pobýval ve Vietnamu od srpna 2015 do 17. 1. 2017. Původně tam odjel na návštěvu, avšak následně opakovaně onemocněl zápallem plic, kdy se jeho zdravotní stav střídavě zlepšoval a zhoršoval. Jeho nemoc trvající cca 6 – 8 měsíců mu zcela znemožňovala přicestovat zpět do České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky, proto se o něj starali jeho prarodiče, svědek jako otec byl za ním dvakrát na návštěvě, matka ani jednou. Nyní se již žalobce nachází zpět na území České republiky po dobu asi 4 měsíců, druhá dcera svědka pak pobývá nadále ve Vietnamu, neboť povolení k pobytu nemá.

10. K prokázání svých tvrzení žalobce ve správním řízení předložil výpis ze zdravotní knihy o průběhu jeho léčby. Z ní vyplynulo, že se dne 10. 9. 2015 dostavil do Vietnamské sportovní nemocnice k vyšetření v důsledku horečky, kašle a bolesti v krku. Ošetřující lékař u něj zjistil začervenalý hrtan, následně diagnostikoval horečku po napadení virem, předepsal užívání medikace a kontrolu za 10 dnů. Dne 20. 11. 2015 se žalobce opětovně dostavil k vyšetření kvůli nechuti k jídlu a unavenosti. Vyšetřením byla diagnostikována vyčerpanost organismu po napadení virem, předepsáno užívání medikace a vitamínů, další kontrola však nebyla stanovena. Při vyšetření dne 19. 2. 2016 v důsledku stejných symptomů ošetřující lékař znovu konstatoval vyčerpanost organismu po napadení viru, předepsal užívání medikace vitamínů a stanovil kontrolu za 10 dnů. K dalšímu vyšetření žalobce již nedošlo.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zruší Ministerstvo [vnitř] platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného zkoumání závažnosti důvodů, pro které žalobce pobýval mimo území České republiky po dobu delší než 12 měsíců, ze strany správních orgánů.
14. Jak bylo zjištěno ze správního spisu, žalobce v řízení k prokázání svých tvrzení ohledně závažných důvodů nepřítomnosti předložil správnímu orgánu I. stupně výpis ze zdravotní knihy. Ten se zabýval jejím obsahem a dospěl k závěru, že onemocnění žalobce nedosahovalo takové míry, jež by mu znemožňovala opustit Vietnam a navrátit se zpět do České republiky. Při prvotním vyšetření provedeném dne 10. 9. 2015 sice ještě ošetřující lékař u jmenovaného diagnostikoval horečku po napadení virem a kromě užívání medikace nařídil kontrolu za 10 dnů, při dalších vyšetřeních ve dnech 20. 11. 2015 a 19. 2. 2016 však dospěl toliko k závěru, že příčinou zesláblosti žalobce je toliko vyčerpanost organismu po předchozím onemocnění – tedy nikoliv onemocnění samotné. Ačkoliv se soud na rozdíl od správních orgánů nedomnívá, že by závažnost prodělané choroby účastníka musela být spojována výhradně s nutností hospitalizace, naopak již zcela v souladu s jejich argumentací uvádí, že průběh léčby nasvědčuje přijatým závěrům o nikoliv vážném onemocnění žalobce. V průběhu celého jeho pobytu na území Vietnamu po dobu přesahující 16 měsíců totiž jmenovaný absolvoval toliko tři lékařská vyšetření, při nichž mu byly předepsány pouze běžné léky a vitamíny, přičemž po prvním a třetím vyšetření se měl dostavit na kontrolu za 10 dnů, což ani v jednom případě neučinil, v druhém jmenovaném případě pak dokonce nebyl termín další kontroly ani stanoven. Pokud v této souvislosti žalobce v žalobě konstatoval, že není odpovědný za to, že ošetřující lékař do záznamu neuvedl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veškeré relevantní údaje k jeho zdravotním potížím, je nutné mu sice dát za pravdu, současně je nicméně nepochybné, že pokud by jeho zdravotní stav byl skutečně natolik závažný, odpovídala by mu i intenzita následné léčby. Ze zdravotnické dokumentace však zcela jednoznačně vyplynulo, že vývoj onemocnění byl pouze mírný, nevyžadoval si opakovaných návštěv lékaře a léčba se spíše soustředila na odstranění jeho následků spočívajících ve vyčerpání organismu. Po datu 19. 2. 2016 pak již dle skutkových zjištění k žádnému zdravotnímu vyšetření žalobce nedošlo, což opětovně svědčí pro výše uvedené závěry učiněné správními orgány, pročež tedy nebylo prokázáno, že by jmenovanému bránily vážné okolnosti v návratu zpět na území České republiky.

15. Jestliže nyní žalobce tvrdí, že se v průběhu správního řízení měly příslušné orgány závažností jeho onemocnění zabývat podrobněji, soud tento názor nesdílí, neboť má za to, že veškeré relevantní důkazy byly provedeny řádně a skutková zjištění z nich plynoucí byla v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna. Dovozuje-li tedy žalobce, že jím doložená zdravotnická dokumentace neobsahuje úplné posouzení jeho zdravotního stavu, byl povinen svá tvrzení již v průběhu správního řízení řádně doložit, což však neučinil. Přestože povinnost účastníků označit důkazy zcela jednoznačně vyplývá z § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ačkoliv není správní orgán návrhy účastníků vázán a vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, je odpovědnost účastníků za doložení jejich tvrzení nadále zachována a nelze na ni rezignovat. Je tomu tak logicky proto, že aktivně vyhledávat důkazy o důvodech nepřítomnosti účastníka řízení na území a v tomto smyslu doplňovat spisový materiál o další skutková zjištění nelze bez aktivního přístupu žalobce. Jen žalobci je totiž známo, z jakých důvodů nebyl nad zákonem tolerovanou dobu přítomen na území, a je jen na něm, aby případné závažné důvody nepřítomnosti ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců v rámci řízení správnímu orgánu sdělil a doložil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 Azs 261/2016-51, či ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, dostupné na www.nssoud.cz).
16. Soud proto uzavírá, že žalobce neprokázal, že by důvody jeho nepřítomnosti na území České republiky byly natolik závažné, aby mohly vyvolat aplikaci výjimky ze zrušení pobytového oprávnění ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když správními orgány za tímto účelem provedené dokazování bylo učiněno řádným a dostatečným způsobem. Z tohoto důvodu shledal tuto námitku za nedůvodnou.
17. Žalobce dále žalovanému vytýkal, že se nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho osobního života.
18. Soud předně poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které § 174a zákona o pobytu cizinců „stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců [...]“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pouze některých. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, a to sice ve vztahu ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, soud má nicméně za to, že závěry tohoto rozhodnutí jsou plně aplikovatelné i na písm. c) daného ustanovení.

19. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry doplnil, když konstatoval, že „*skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.*“
20. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života a současně k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána – takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud cizinec v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016–53, dostupný na www.nssoud.cz).
21. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že je zcela nesprávný závěr žalovaného, stejně tak jako správního orgánu I. stupně, kteří shodně v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí uváděli, že otázkou přiměřenosti nejsou povinni se zabývat, pakliže zákonodárce výslovně tuto povinnost ve vztahu k § 77 zákona o pobytu cizinců nestanovil. Žalobce přitom důvody, pro které má za to, že zrušení jeho pobytového oprávnění může zasáhnout do jeho osobního a rodinného života, v průběhu správního řízení zcela jednoznačně vymezil, když konstatoval, že s ohledem na svůj věk nemohl pobyt mimo Českou republiku nijak ovlivnit, v důsledku napadeného rozhodnutí bude nucen přerušit školní docházku a minimálně jeden z rodičů, kteří zde mají trvalý pobyt a potřebné zázemí, bude nucen území opustit. V neposlední řadě pak zákonným zástupcům žalobce vzniknou další náklady spojené s vyřízením nového pobytového oprávnění.
22. Žalovaný se tudíž v důsledku nesprávného náhledu na danou právní problematiku dopustil závažného pochybení, pro které by mohlo být napadené rozhodnutí zrušeno. Ačkoliv však sám žalovaný avizoval, že se přiměřeností zabývat nebude, stručné posouzení této otázky jeho odůvodnění přesto obsahuje. V této souvislosti konkrétně žalovaný uvedl, že zrušení oprávnění k trvalému pobytu nemůže zasáhnout do osobního života žalobce, neboť tento si své rodinné vztahy zejména k prarodičům a dále své sestře, která dle svědecké výpovědi

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

otce žalobce na území České republiky sama nepobývá, budoval právě po dobu cca 16 měsíců ve Vietnamu. Naopak dle žalovaného nemohlo po uvedenou dobu docházet k integraci žalobce ve vztahu k České republice a také prohlubování vztahů s dalšími členy rodiny, především matkou a otcem. S uvedenou argumentací se soud zcela ztotožňuje a dále pak doplňuje, že bylo pouze na rozhodnutí rodičů, zda ponechají žalobce po dobu více než jednoho roku v péči širší rodiny, kdy jak rovněž vyplynulo z provedených důkazů, vyjma dvou návštěv otce jej po celou dobu ani nenavštívili. Za takovéto situace tedy nelze nyní dodatečně argumentovat zásahem do rodinného života účastníka a nepřiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí. A to zejména pak za situace, kdy i v případě, že by žalobce byl nucen území České republiky nakonec opustit, bude mít ve Vietnamu zajištěno dostatečné zázemí, včetně školní docházky, na které byl ostatně po značnou část svého života zvyklý, členové jeho rodiny mu mohou v zastoupení zákonných zástupců pomoci získat nové oprávnění k pobytu a v neposlední řadě, jak již uvedl sám žalovaný, existují i další procesní postupy, kterými může jmenovaný dosáhnout získání povolení i bez toho, že by musel Českou republiku opustit.

23. Soud tedy i tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť přes dílčí pochybení správních orgánů se tyto – především žalovaný v řízení o opravném prostředku – otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí řádně zabývaly a přezkoumatelným způsobem své závěry odůvodnily.
24. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení právních předpisů, proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
25. Současně s tím v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. února 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)